

ROZSNYÓI HIRADÓ.

GÖMÖRI

VEGYES TARTALMU HETI-KÖZLÖNY.

MEJELNIK MINDEN VASÁRNAP.

Kiadó-hivatal: Kovács Mihály könyvnyomdájára Rozsnyón.

Előfizetési díj: Egy évre 6 frt — kr.

Előfizetési pénzek elfogadottnak: a „ROZSNYÓI HIRADÓ” kiadó-hivatalában Rozsnyón és minden postahivatalnál.

Rozsnyó, nov. 21.

Szomorú napokat élünk! Hazánknak még alig volt gyászosabb korszaka, mint a mostani.

A föld népe elszegényedett; a „nemzet lelke” a köznemesség tönkre van téve; hazánk nagyobb családai egymásután adósodnak és pusztulnak el.

Lehet-e ily állapottal azután csodálkozni azon, ha hazánk felvidékéről ezrenként tódul a nép Amerikába?

Milyen elszomorító állapot az is, midőn saját hazánkban saját fiainkat az osztráktisztiek „magyar-kutyák”-nak nevezik!

„Rossz időkét élünk, Rossz csillagok járnak, Isten óvja a csapástól, Mi magyar hazánkat!”

Cz. L.

A rozsnyói társalgási egyesület

elnökének Sziklay Ede úrnak megnyitó beszéde a folyó hó 21-én tartott közgyűlésen:

Tisztelt nagygyűlés!

Széchenyi casino alkotásának félszázada mult, köztársalgás akkortájtban a család s magánkörökön túl alig létezett, eszmetérjesztés, elvek megvitatása s tettekre buzdítás sem a korlátolt sajtó, sem a még alig létezett egyesületi körökben nem történt.

szabad polgárrá lett földmivelő jólétben alásüllyedt, s a mire a törvények emelék, önkormányzat, bíráskodás s az öntudatosan számított községi házvitelre képtelen;

A polgári társadalomnak értő erőt és szorgalmat kell a gondviselőtől kikérni azok számára, kik kormányja és sorsát intézik;

TÁRCSA

Szép Juliska.

De szép egy lány volt kis Juliska, Nem is a földé, — Istené;

Talán meghalt? Talán az égben Foglalta újra el helyét?

Mi csak imára volt teremtvé: Ez ajk most esőket másnak ad!

Hol egykor kis galamb pihent meg: Pihető keble vánkosan Álmodja most a szőrelemnek

Mint a fősvény kincshalmazára, Félteknő rá az ifju férj!

Hej, boldog férj! de sokra vitted, Parancsolj most a menyiny felett;

Bújtár.

A zsirosi legfiatalabb földes-úr.

(Folytatás.)

Alig távozott a szép fenyves-kertből ki a fiatalság, vészhangok riasztották meg a zsirosiakat.

kára, védelmezzük meg az Isten házat. Ide hozám, ki fejszével, ki vasvillával, az asszonyok vízzel, mutassuk meg, hogy még a tűznek is tudunk gátat vetni.

— Igy. Ez kitűnően sikerült. Be kell vágni az utját.

Nádor Gábor emberfeletti munkát végezett, mindenütt ott volt, a hol nagy volt a veszedelem.

Egy óra alatt sikerült elnyomni a tüzet. Nyolcz ház égött meg belső és külső gazdaság-épületeivel.

Nádor Gábor mielőtt távozott, a kársevenvedett családokat kereste fel, és vigasztalta őket.

A nyolcz ház közül egyik sem volt biztosítva. Nem is értették a szegény emberek, mit akar Nádor a biztosító társasággal.

az élő nyelvek elsajátítása s a régi remek írók fordított műveiben behatóbb s a reál tudományok hasznosabb ismeretével kellene fordítani, s ez után hazának képesítettebb hivatalnokai, gazdái s iparos polgárai nevelhetnének.

Franciaország — a világ legműveltebb latin-fajú nemzete — már is példával ment elől, s Ferry — oktatásügyi minisztere — az egyetem és oktatásügyi javítása alkalmával ez évben tartott nagy beszédében a latin declinatio ez avult rendszerét a gymnasiumokban már is tétleg megszüntetni rendelté s a 9 évi tanfolyamban, minden három év teljes és önálló leend ezentul, melyből az ifjak — minden választott életpályára — arra szakonként külön előképezve, léphetnek ki.

Az aggteleki barlangról.

— Levél a szerkesztőhöz. —

Az aggteleki barlang-ügy szellőztetése, e lapok hasábjain jelent meg először, azon reményben tehát, hogy előttem sem lesz az elzárva, vagyok bátor jelen észrevételeimet e lap becses figyelmébe ajánlani.

Sokat és régen járok Aggtelek vadregényes de elhagyott vidékén, mindannyiszor szomorúan tekintek a hajdan híres Baradla siri csendjére.

Mai nap alig megy már valaki a közel vidékről oda. Ha jön egy külföldi, vagy alvidéki ember, az is keservesen bánja, hogy ide jött.

Tagadhatatlan, és nagy érdemet szerzett, bárki volt, ki ez állapot türeltségét belátva, odavitte a dolgot, a hol most van. — A barlangot a Kárpát-egylet vette át. Az aggteleki közbirtokosság beleegyezett ebbe.

Nádor Gábor senki sem ismerte meg, kormos, rongyos, sánta volt. Csak mikor szóra nyitotta ki száját, néztek rá a lányok, köszöntötték a legények.

A nagy kétségnyeri tölgyfa ajtó előtt, mely a kastély bejáratát képezte, ott örködött Veronka Sötét Imre tiszteletes uram egyetlen szépséges leánya.

A szerencsétlenség órájában sok gonosz ember magára gondol, álnok uton-módon, idegen jószágra, gazdaságra iparkodva szert tenni — szolt Veronka. Nádor ur távozott, de nem rendelkezett, én hibáját jóvá tettem, mert őrt álltam az ajtó előtt.

A fűzfa-vesszőt eldobá, s hirtelen távozott. Gábor utána nézett, de már nem láthatta sehoh.

Másnap, a kártszenvedett gazdaemberek nagy alázattal megvitték számadásait. Pontosan ki volt mutatva, mennyibe kerül a ház felépítése, a csűr felállítása. Sőt legalul még azt is megjelölték: netalántán ha valami csekélység felmaradt, azt a szűkölködők nyomoruságának enyhítésére fordítandják, az úr akarata szerint.

Gábor még átnézte mind az iratokat, leültette gazduraimékat. Szegény emberek azt sem tudták, hogy kell ülni azon a puha bársony székeken.

Mint otthon gazduramék — biztatta őket Gábor, képzeljék magokat, mintha a közönség házán tanácsot ülnének. A ki pipázik gyújtson rá, ez metélke, ez laska és ez itt a cigáró. Tessék, egy cseppet se szegyenkezzenek. Szívemből adom.

Gazduraimék pedig féltek hozzá nyulni. Már tudták, hogy a cigáró Taliánországból való.

ismerem is, — talán szerény észrevételeimmel az ügynek használhatók, s midőn nézetemet kimondom, egyuttal honfium kötelességet teljesítek.

Meggyőződésem az: hogy félretéve az ugynevezett magyar indolentiát, — csak erőteljes és nagyszabású működés fog célhoz vezetni. Értem ez alatt a tökéletes szakítást a mostani állapottal. Nemcsak a barlang helyreállítását és járhatóvá tételét, de a kényelmet is értem ez alatt. — A mostani vendéglő az igényeknek meg nem felel, abban jelenleg tisztességes ember alig szállhat meg. Mivel a hely sem ékes, de egyáltalán maga a falu, rozszant elpusztult házaival, és — a lelkesi hivatal adatai szerint — kiháló félben lévő lakóival, nem tehet jó benyomást a vendégre: a barlang előtti térének kellene egy kényelmes vendéglőt építeni. Dobsinán mindjárt építettek. — Szép lapályos előtérrel, háttérben a meredek sziklafallal, igen jól venné ki magát.

Második feladat a pelsőcz-aggteleki út jó karban tartása, mivel ez a közvetítő út Rozsnyóval, ennek kell a fővonalnak lenni. — Itt első teendő a „Büdös tó“-tól járhatóvá tenni az utat, mi a Baradlaig alig néhány puskalövés. Mindaddig, míg az út jókarban és egy kényelmes, a mai kor igényeinek megfelelő vendéglő nem lesz, kárba vesztetté igyekezett a barlang jövedelmét. — Tehát ez az első teendő, conditio sine qua non. — Mert legfőbb dolog, hogy valami hozzájárulást legyen és hogy az utazó kellő pihenést, és enni-italt is találjon, ellenesétben ha egyszer elmegy is, fogadást tesz, hogy többé ugyan nem megy barlangot nézni. — A mint hogy tényleg van is a dolog.

Ehhez azonban pénz kell. Első sorban fel kellene hívni a megyét, mert hisz ennek érdeke, büszkesége lenne az, továbbá a magas kormányt, amely ily esetben, midőn az országnak egy ily világhírű nevezetessége forog szóban, nem maradhat közönyös. — Második sorban az illető biratosokat kellene megnyerni. Vannak ott helyben s a közel vidéken birtokos urak, kiknek érdekében áll, kikről biztos tudomás van, hogy szívesen hozzájárulnának. — Eme segélyforrások kellő felhasználása lenne a bizottság nehéz ugyan, de fő feladata.

Attérve a dolog teljesen financialis oldalára, ama jelzett utat, mely tudtommal ugyis megyei út lenne, kellő erélyvel a megye által mielőbb rendbe lehet hozni. — A barlang fenntartási költségeit részben a belépti díjakból lehetne fedezni. A vendéglő és egyéb kényelmi eszközökbe fektetett tőke, ha mindjárt nem hozná is meg kamatját, tökéletes hitem: hogy idővel busásan kárpótolná azt. — Nézzük közelebbről a dologt. Ha Aggteleken az utas feltalálta azt, mit egyéb ily világhírű helyeken, mindenesetre nagy látogatásnak örvendene, nagyobbak mint Dobsina, mely most úgy felkaroltott; mert míg ez a közlekedési vonalon kívül esik és hegyei miatt nehezen megközelíthető, — addig Aggtelek a forgalom és közlekedés közepébe esik, sőt a tornallya-szini út hadászatiilag fontos. Ha a Rozsnyón székelt bizottság teljes lélekkel felkarolná az ügyet, nagy eredményeket lehetne elérni. — Ennek feladata lenne hirdetések, felszólítások, hírlapi cikkek, kirándulások rendezése által a közfigyelmet országgszerte felkeltetni, s azt kellő irányba terelve felhasználni, mint azt külföldön teszik. Hány utazó fordul meg városunkban, ki a kellő útmutatás, ismeret nélkül felé sem megy Aggteleknek. Tudtommal hány társaság akart ez évben is oda menni, de az akadályok miatt minden válsalat megbukott.

E kirándulások közöttja kell hogy Rozsnyó és vidéke legyen. Tanulmányoztam az ügyöt földrajzi szempontból; tekintünk a térképre; látni fogjuk, hogy Rozsnyó ugyszólván központját képezi, természeti nevezetességei és történeti emlékekben gazdag felvidékünknek. — Aggtelek, Szilicze, Szadéló, Kraszna-Horka, Murány, Dobsina, Feketehegy, mintegy gyűrűt képeznek körülte. — Mivé tette Poprádot a vasút és a Kárpát-

egylet, miért ne lenne lehetséges itt az, a mi ott. — Nem akarunk mi a Kárpát-egylet ellen, sőt azzal együtt működni, mint annak egy osztálya, övé a kezdeményezés dicsősége. Mi sokat tehetne az itt, mily hatalmas lendületet adna, nyáron át vidékünknek. — A kezdet nehéz, azután megy minden magától. — Még emlékszem diák koromból azon időre, midőn a kraszna-horkai várat nem látogatta, vagy igen kevés ember, most miután néhányan megkezdtek, az uradalmi tisztviség alig győzi a látogatókat kalauzolni a várban. — Így lenne ez Szadélóval, Aggtelekkel stb.

A tél hosszú, van idő, meg kell vitatni a kérdést minden oldalról, magán és társadalmi úton, hogy tavasz nyitával már tenni lehessen, fel kell támasztani a közérdeklődést. — Teljes lélekkel meg vagyok győződve, hogy az eszme életképes.

Mi a megyének ugyis mostoha fiai vagyunk, körülbelül kimondták ránk az ítéletet, mutassuk meg társadalmi úton, hogy meg tudunk a magunk lábán állni s hogy van jövőnk. Egy vidéki.

Lapszemle.

Hullanak a falvokok, megsárgulnak, elhervadnak, sőt horribile dictu el is hervadtak már a késő őszi virágai. — Elhallgatott a bájos csalogány, el a sárgarigó fütyje.

Bejött a poéta sereg ivadja. — Most fogja csak még rákezdni igazán, meleg kályha mellett, bundába burkolva, a dalolást, — már t. i. a kinek az istenek kedvező kegyelméből kályhája s meleg bundája is van.

Születnek tehát a dalok, születnek jobbra és balra, eseng-peng a húr, hivatottak és nem hivatottak, szelidék és Titán Laezi-féle vadak, kanyarítanak olyan verselményeket, hogy... no!

Milyen kapóra jönne nekem mindezt, milyen szép dalt dúdolhatnék én is az őszről, a télről, de hát hagyom másoknak, nem sajnólok a gyöngéd zöngelmek számát.

Érzelgő, keseregő poéta helyett leszek ma egy össze-luzott szemű, rácsos homlokú kritikusi — én minden kritikust ilyennek képzelek — s bemutatom, a menyire lehet röviden, a szépirodalmi hírlapirodalom terebélyes fájának, egy vadont új ősi gyümölcsöt.

Tehát kezdjük komolyan. A folyó év októberhő elején megindult, s egyik fiatal írónk, Hovesi József szerkesztés alatt álló: „Vasárnapi Lapok“ című szépirodalmi hetilapját száma felszűnt előttem, — hót szám jelent ugyan már meg, de olég lesz őt is felvennünk ismertetésül.

Tehát ismét új lap, új vállalkozás. Jól van, csak aztán a kivétel helyes arányban álljon a kezdettel.

E lapnak mint szépirodalmi s társadalmi lapnak, tartalmát értekezők, beszélyek, versek s apróbb rajzok képezik tarka vegyületben, s ezenkívül mint állandó rovat. — Notabene ez nem minden szépirodalmi lapról található fel, — színeszeti és irodalmi szemle.

Értekezési köztű említésit nehányat. Ilyen először is, Jelen tolli tárczáink, Borostyáni Nándor értekezése, „Sajátunk és a jó módor“ cím alatt.

Szerző a jelenlegi magyar társadalom s irodalomban lábrakapott, nyers, bárdolatlan modort szelidítői röviden, dióhéjba szorítva. Értekezésében ama kérdést vetné fel, vajjon a sajtó ültette-e át a társadalomba ama modort, vagy megfordítva a társadalomból szívargott át a sajtóba, szóval melyik az ok, melyik az okozat? kimutatja ügyesen, hogy mindkettő.

A társadalom hangja, modora, befolyással volt a sajtó egy részének hangja, növelte a társas életben honos nyersséget.

Helyesen mutat rá szerző, némely szépirodalmi, különösen szépirodalmi divatlap, amaz eléggé nem ostromozható, nyers éretlen eljárására, mint a „bon-ton“ hanyatlásának egyik jelentős factorára, melynélfogva azok, boríték lapjaikon oly kérdések és feleleteknek adnak helyet, melyek sok esetben sértik az illetet, a szépirodalmi értékét, s arcupirító otrombaságokkal csak a kendőzött frivolitás mértékét szaporítják.

Röviden szólva, e cikk igen helyén van. Érdekes tárgyat vévén tollhegyre, a jó magyar példabeszéd szerint „fején találja a szöveget.“

(Folytatása következik.)

Őszi vagy tavaszi faültetés jobb?

Az első derek s hidegek beálltával a fák lehullatni kezdik leveleiket, bizonyítékul annak, hogy a nedvkeringés színőfélben van.

Minél hidegobb az idő, annál inkább leszorulnak a nedvek a fa gyökérzeté felé, s megfosztatva a fa lombzatjától, megszűnik az őszhangzatos működés s beáll a nyugalom, a szünnet.

Ezen állapota tart mindaddig, míg a következő tavasz, jégkérgét feloldó sugarai új életré-

tét Imre tiszteletes, a zsirosiak nagy öröme, Gábor véghetetlen bosszaságára, ime megtudta a bal-keze mit cselekedett a jobb keze.

Meg is mondta véleményét Setét Imre tiszteletesnek, hogy kár volt sietni a dologgal, sőt az egész nem egyéb mende-mondánál. Kérem, jövő-dőben ne szomorítsion meg, mert még majd rá fogják, hogy a népszerűséget hajhászom, pedig ez nagyon legtávolabb az én lelkemtől. Nem szándékom a tündöklés, mulandó híre sem vágyakozom, mert tudom, porszem vagyok a nagy mindenségben, egy szellő, az Ur lehellete megsemmisíthet, vagyonomat főnkre teheti egy esztendő.

Sötét Imre a földre sűté mind a két szemét a mint ezeket mondotta.

— Az ur, a ki felettünk vagyon, látja a mi cselekedeteinket, tudja a mi gondolatainkat, ismeri kimulánk idejét, őt hívom taubizonyosságul, hogy a mit tettem, szívem szerinti cselekedet vala, és az Urnak kedves.

— A jó cselekedetet az Isten szolgálja el nem hallgathatja, mert a mi kötelességünk a jót kiemelni, suttani a gonoszot, hatni a felebarátit szeretet növelésére. Eddig csak prédikáltam, mit tett értünk, a szegények és az anyaszentgyházért, ezután még meg is írom, olvassa el az ország, mit mivel Nádor Gábor, a zsirosi legfiatalabb földes ur, a ki azt mondja vagyonára: az én vagyonom az Ur kezében van, és a mi az Ur kezéből kihull, azt én embertársaimnak adom.

— Én megfogom cselekedni.

— Az igazságot megcáfalni nem lehet!

— Okkal-móddal.

— Akkor én oda állítom a kifestett templomot, az orgonát, az arany-bibliát a drága kelyhet, a toronytőkét és a selyem-kendőt, a zsirosi biztositást ellenérvekül, mellettem lesz az egész község, fog bizonyítani. Tessék ezeket megcáfalni.

Nádor elhallgatott. Ezeket megcáfalni nem lehet.

— Csínáljuk meg az elmaradt számadást!

ébresztik s melegség fokozódásával tetterőre hajtják annyira, hogy dacára annak, hogy a fa gyökérzetét jég és hó borítja, gyűyei annyira duzzadtak, hogy pár meleg nap alatt a fa teljes működésében van.

Az előre becsátottakból látható, hogy a fa kiástatása s átültetése sokkal célszerűbb őszkor, midőn a fa működése teljesen megszűnik s átültetetté, kikeletkor megkezdheti minden félbeszakítás nélkül új pályáját.

Sokan a fagyótól féltőkben nem ültetik őszre a fát, pedig a még őszszel jökör elültetett fa, a reá szőrt föld gyökere körüli körell megölepedése által majdnem ugy védelmezetik a fagyótól, mintha eredeti helyén meghagyatnék.

A menyire előnyös az ősi ültetés, épen oly hátrányos a fa növesére a tavaszi ültetés, mert a fa nedvei megindulván, kiástatás által — a menyiben a gyökerek visszanyesnek, a fa háborítatik s ugyszólván félbeszakítatik működésében; minek következménye az elatnyulás sőt gyakran a kiveszés is.

Minden körülmények között előnyösebb tehát az ősi ültetés, a hol ez azonban nem eszközölhető, ott őszkor megáandók a gödrök, kiveendők a faiskolából! a csemetek szellős helyre teendők, s tavaszkor beültetendők. Jolsvai.

Meteorológiai észleletek

1880. október havában, Pohorella-vasgyár észlelő állomáson.

A meglehetősen derült ég a hónap első felében kiválóan kedvezett a Garamvölgyén egy a krumpliszedések, mint pedig a káposzta behordásának és gumós kerti termés betakarításának, — ugy szinte a meglehetősen állandó méréseket hőmérséklet ezen felében is (közép: +8.° Celsius) a bevetett ősi magot fejlődésében megerősítette. Ellenben szeptemberhő utolsó napjaiban szabálytalanul csökkent hőmérséklet következtében napról napra szaporodó levélhullás többé feltartóztatható nem volt és októberhő 16-án (mely napon reggel a hőmérséklet folyó órázón legelőször a fagyponat alatt állott) beállott erős fagy a győnge kerti virányt is majdnem egészen tönkretette.

Októberhő másik felében borús, nyirkosan hideg, valóban ősi időjárás állott be s a hónap végéig tartott, úgy hogy a vegetációt teljesen megszünt.

Az általam e hónapban észlelt légtérmetek: a következők.

Légnymomás haviközép: 699. mm., maximuma 12-én reggel: 707. mm., minimuma 29-én délel: 688. mm., 12-én legmagasabb napiközép a légnymórn: 706. mm., a legmelyebb pedig: 689. mm. október 29-ére esett.

A mi a legkör hőmérsékét illeti, október havában a hőmérséklet havi közepé: +6.° Cels. volt, maximuma 8-án délel: +17.° Cels. és minimuma 31-én reggel: -5.° Cels. Ugyszint a hőmérséklet legmagasabb napi közepé: +14.° Cels. 8-án volt, legmelyebb pedig: -1.° Cels október 25-én. A hónap másik felében a hőmérséklet erősen szállott alá, úgy hogy 16-án, 25-én, 26-án, 31-én reggel; és 24-én, 25-én, 30-án, 31-én este a fagyponat alatt állott; 25-én, 30-án és 31-én a napiközép is 0 alatt.

A páramórnás haviközép: 6.34 mm.; a legkör nedvesége nagyobb részt magas volt, havi közép: 86.° és minimuma 15-én délel: 43.°.

Továbbá, október havában az ég kiválóan felleges volt, mert a havi közép: 7. része a látszólagos égboltozatnak felhőkkel volt borítva s csak 2. része tiszta; vagy pedig: 18 egészen borult, 12 félig tiszta — e közt 4 ködös s csak egy egészen tiszta napunk volt. És mégis ily felhőzet mellett a csapadékmennyisége, — mely egészen 19 napra eszik és pedig 13 napon át esővel, 2 napon át hóval és 4 napon át esővel és hóval vegyes, — csekély volt, t. i. 45. mm. magas. Az első havazás nálunk október 4-én állott be.

Végére október havában 37' észlelt szélesenden és 2 viharos éjszakai szeleken kívül, a légkör mérsékelt mozgásban volt, kiválóan pedig északnyugati és délkeleti szelek váltakoztak. Emericz J. enő.

LEVELEZÉSEK.

Nagy-Röcze, 1880. nov. 22-én.

Nagy-Röcze város néhai polgármestere Cseh Lajos mondta egy ízben: „Könnýű Debreczenben polgármesternek lenni, — de tessék Nagy-Röczén megpróbálni!“ s igaza volt, mert egy polgármesternek kényes az állása, ha a városban két párt van, már t. i. hazafias és nem hazafias!

nagyságos uram, mert nem szeretem, ha számadás nélkül hever nálam a pénz. Maradt az orgona, a templom-festésből; foglaljunk helyet, pár perc alatt készen vagyunk.

Nádor kifogásokat tett, de Sötét Imre ez egyszer nem hallgatott, minden iratot, pénzt, az utolsó krajczárig az asztalra rakott.

Leülték, de alig tették az első jegyzetet papírra, rájuk nyitotta az ajtót Veronka, jelentette, hogy készen van az ebéd.

Mind a két arca kivolt gyuladva, meglátott, hogy a tüztől jött. Nem tudta, hogy édes atyjánál vendég van. Nem jött zavarba, mert Nádor felé fordulva szólt: hamar-hamar nagyságos uram, szedjék össze magokat, a számadásra ráérnek délután is, el nem szálad, de az étel, az kihűl. Ugy sem volt még nálunk ebéd. Nem tudja, mivel él a szegény ember. Hát bizony egészen más az mint az uraknál szokás, leves, hús, vastag étel, ez a mi egész ebédünk. Kevés az igaz, de jól elvan készítve, mamám kitűnő szakácsné.

Erre az utóbbi megjegyzésére Gábor a szemé közzé nézett, s látta, hogy Veronka zavarba jött, arca még pirosbabb lett, rá halovány, az egész teste pedig reszkedett.

— Számból vetted ki Veronkám az egész beszédet. Erejy elöl, mi nyomban követünk.

A számadás ismét elmaradt — talán örökre, mert Gábor sebtiben minden nyugta hátrára azt a megjegyzést tette: rendben van és aláírta.

A tiszteletes asszony nem tudott hova lenni a nagy szerencse miatt. Hanem azért tányért nem tett Gábor ur számára, annyira bele mélyedt a sok „Isten hozta“ ba, „tessék helyet foglalni.“ Veronka pillanat alatt e kis hibát kiegyenlíette.

Sötét Imréné tiszteletes asszony, alig hogy letette a kanalat a kezéből, elkezdte Gábort faggatni, mért nem látogatta meg őket gyakrabban. Ugy sem jár sehová, a mint hallom. Mindig otthon van, azért olyan halovány, nagyon árt a szobai levegő.

(Folyt. köv.)

Nagy-Röczén mai napon töltöttük be az üresedésbe jött polgármesteri állást, s megválasztottuk hazafias szellemű, mindenki által tisztelt s nagybecsűlt polgártársunkat: Árvay József urat, — a jó Isten tartsa meg őt soká, ezen fontos és nagy erélyt kívánó polezon!

Választása nem volt épen könnyű dolog, mert a hazafias párt egyik régi bajnoka — eddig érteetlen oknál fogva — ellene dolgozott, s pártolta azon párt jelöltjét, mely párt eddig a panszlávizmus gyauujában volt. — Nyomatékkal kell mondanunk, hogy erre csak gyau volt, — de sajnos! a párt jelöltje nyilvánosan kijelentette, hogy azon esetre, ha candidatióba veszik esetleg őt megválasztják, igéri, hogy azontul hazafias szellemben fog működni, végképzakait a tót párttal, „Pomocnicá“-ba többé lábát be nem teszi, egyszóval hazáknak hű fia lesz!

Nagy szavak ezek! tehát még is csak igaz, hogy Nagy-Röczén még jelenidőben is van tót párt? — mi célja van e tót pártnak, melynek gyűlhelye — ugy látszik — a „pomocnica“? Majd meglátjuk!

Azon párt vezére: Stefancok ur volt; fia azon Stefancok Mártonnak, ki — mint hazánk leghűbb fiainak egyike — városunknak évek hosszú során át kedves s tisztelt polgármestere vala. — Nem kutatjuk okát annak, hogy e pártnak miért volt vezére, mi vitte őt arra, hagyjuk a multat, de tett ígéretét elfogadjuk, annál inkább, minthogy a polgármester választó képviselő-jelölt által: árvayszéki elnöknek választott meg.

Elvárjuk azért, hogy ígéretét tartsa meg, mert azt megyénk azon nemes szívű férfiai előtt tette, ki azon nemes feladatot tűzte maga elé, hogy a Nagy-Röczén évek során dúló pártoskodást megszüntesse, a hazafias szellemet annál a pártnál újra feltámassza, a mely már-már veszte volt, régi egyetértést helyre állítsa: a mindenható Isten sokáig éltesse városunk mélyen tisztelt pártfogóját nagyságos Szontagh Bertalan megyei alispán urunkat, ugy kedves megyénk, mint hódoló városunk javáért.

Ti pedig kedves polgártársaink! a kik a város javát kívánjátok, városunk jövője, felvirágozása szíveteken fészlik, hagyjátok abba a folytonos izgatást, ne olvassátok eddigi kedves lapokat a „Csernoknezsnikot“ mely ezúlván tüzte ki magának, mindent mocskolni a mi magyar, egyesüljétek azon párttal, mely tiszta hazafiasággal mellett soha sem tagadta, hogy nem tót születésű tagjainak nagyobb része, egyesüljétek, béküljétek, a fenálló intézményeket együttesen pártoljátok, közös erővel működve, városunk jövője meg lesz állapítva s Nagy-Röcze város régi jó hírneve újra tündökölni fog. Monitor.

Löcse, nov. 23.

Tek. szerk. ur! A löcsei zene- és dal-kedvelő közönség f. hó 21-én ismét élvezhetett izléseinek minden tekintetben megfelelő zene, — jobban mondva — dalestélyt. Városunknak már régóta fenálló férfi-dalköre emlitett napon ugyanis a „Sas“ vendéglő nagy termében, az itt időző német színtársulat operette énekesnőjének, Storch kisasszonynak közreműködésével fényes és nagy számú közönség jelenlétében 14-15 darabot adott elő, melyek között a következők magyarok voltak:

„Hazám“ férfinégyes Wuschingtól, „Eljen a csárdás“ Ridleytől és „Olyan a te dalod“ férfinégyes Hubertől. — Az előadás kitűnően sikerült, s az általános meglegedést növelte még azon körülmény is, hogy miután az énekekben eleget gyönyörködünk, Terpsichore kisasszonynak, a tánc muzsájának is áldozhattunk, s így a mulatság egész reggeli három óráig tartott.

A löcsei „Eötvs kör“ decemberhő elején újra működővelő előadást fog tartani; előadandó darab: Tóth Ede „Falu rossza.“ Ha tek. szerk. ur megengedi, arról majd bővebben fogom a „R. H.“ t. olvasót az előadás után értesíteni. P.

VALÓ ÉS TRÉFA.

A szépséggel nem lehet büszkélkedni, mert hasonlít a virághoz; ezt egy dér, amazt egy betegség megsemmisítheti.

Az igen mézes barátok olyanok, mint az édes bor, melyet nem sokáig lehet tartani.

Ellenfelünk gyakran hiszi, hogy logyózt bentünk az által, hogy nézeteit ismétli, a mieukro pedig nem hallgat.

Mindig azt tapasztaltam, hogy az ugynevezett rossz emberek nyornok, az ugynevezett jók pedig vesztenek a közelebbi ismeretség folyamában.

Egy állatkiállításn a jutalomraméltó barmokról volt a szó. Egy jómódu pálinkafőző és földbirtokos, kinek évek óta a legszóbb hizott ökrei voltak, azt mondja a bíráló bírónak: „A lovakhoz nem sokat értek, de ha ökrökről van a szó, már ott én vagyok az első!“

Hamis logika. „Kati vigye el ezt a eszmát megfoltolni!“ mondja az ur eseldőjének. Pár nap múlva a eszmák még mindig helyükön állanak. Kérdőre vonatván, mondá Kati: „De ténsur, hiszen a suszter mindig három napig hagyja heverni a eszmát, míg megfoltozza, akár itt heverjen, akár ott, az mindig!“

Nem sikerült megróvni. Főnök (kihuzván óráját a későn jövő segédhez): „Makra ur, már félkilencz az óra!“ — kereskedő segéd (szintén kivéve óráját): „Tökéletesen az onyim-mel jár principális ur!“